

19. Ὁ Πάρις, Ἀφροδίτῃ,
 Τὸ κάλλος σου κηρύττει,
 Ὅπου γυμνὸς τὴν Ἰῖδα
 Τὸ εἶδε παρ' ἐλπίδα.
 Μ' ἂν ἔβλεπεν ἀκόμα,
 Γυμνὸν ἐν ἄλλο σῶμα,
 Ἀφεύκτως ἀπ' τὸν φίλον
 Δὲν ἔπερνες τὸ μῆλον.
 Τὸ σῶμ' αὐτὸ τὸ τέρας
 Τὴν λάμπειν τῆς ἡμέρας
 Ἀμέσως τὴν θαμβώνει
 Μ' ἀκτῖνα μιάν του μόνη.
 Ποῦ στόμα; ποῦ τὰ χεῖλη;
 Ποιὸ χέρι; τί κονδύλι
 Ἐμπορεῖ ν' ἀποτολμήσῃ,
 Νὰ σὲ τὸ ζωγραφίσῃ;
 Ἄν θέλῃς, ἔλα βράδι
 Τὴν νύκτα'ς τὸ σκοτάδι,
 Νὰ πιάσω νὰ τ' ἀνοίξω
 Γυμνὸ νὰ σὲ τὸ δείξω.

~~~~~

20. Ἡ Ἀφροδίτῃ
 Σ' εἶδε, καὶ φρίττει,
 Καὶ ἀπορεῖ,